

Universitätsbibliothek Paderborn

Res Gestae Illvstrissimo-||rvm Martyrvm, Con-||fessorvm Atqve Sancta-||rvm Virginvm ...

Eorvm Praecipve, Qvae Per|| R. P. L. Surium sex Tomis compraehensae
sunt:|| et nunc restrictis verborum ambagibus ... ad ... D.|| Caesaris
Baronii Chronologiam|| digestae ac in quatuor Tomos distributae

Lippeloo, Zacharias

Coloniae, 1595

VD16 ZV 18288

Ioannis Hierosolymitani, sed ipsius quoque, Damasceni testimonio. Trithemius quoque, putavit duos fuisse Damascenos, alterum sub Theodosio qui libros de Theologia composuerit, alterum sub Leone, qui pro Imaginibus disputavit. Sed ille quoque erroris committitur, cum liquidum constet Damascenū hunc adversus Iovinianum disputasse. Lib. 4. cap. 17. Et in lib. 2. de Orth. fide cap. 10. & lib. de Trigafo, qui in quodam synodo sub Iustimiano damnatus est.

6. Maij.

Inter eos Sanctos qui mentē ab ignorantia & illusionē, animam verō à perturbationibus turbationibusque omnibus vindicarūt, qui mundum laborationibus suis adornarunt, mentesque omni veritatis lumine illustrarunt haud postremas ob hoc percelebris ille Iohānes, cui cognomen à Damasciuitate patria inditū est. Fuerunt autem illi & progenitores admodum pii, qui in medio spiritus pieratis florem Christianaēque scientiē fragrantissimodiebant vnicē. Ab eo enim tēpore, quo in Agnoniū manus ciuitas venit, soli ipsi Christiani nomen vt praelaram inuiolabilemque hereditate uabant, rectitudinem fidei nulla ex parte corrumpentes. Enimvero sicut signa in colle, imò sicut lucina nocte, & sicut semen Israël, & sicut scintilla in cinere, ita genus progenitorum Iohannis in Damasco relictum est, quod praelaram hanc faciem tum orbem olim illustraturam, proferret. Et quidem inclyto illi progenitorum stemmate

Parentes Iohannis Damasceni.

Patri eius vicinitas eximia.

Pater eius vir cum primis pius atque humanissimus singulari praeclara dignitate facile princeps, cui plurimas possideret opes, eas non in comessationibus aut furoribus intempestiuos effundebat, sed in re mendis Christianis captiuis impendebat. Reliqui

rem bona immobilia (quæ in Iudæa & Palæstina
habebat plurima) redemptis Christianis ad refo-
rimationem, vitæque, quantum satis erat, subsidium
partiebat. Et sanè tanta vir ille humanitate &
clementia pollebat, vt cum multa haberet, ipsa nõ tam
quam alijs possidere videbatur. Hac itaque non
solum hospitalitate, vt Abraham, sed humanitate
creditus cum esset, partum sanè admirandum præ-
cipuo loco à Deo accipere meruit.

Nascitur igitur ei puellus ille præclarus, quem
necero adhuc corpusculo, filium lucis fecit: ac viro
quidam omnigenis disciplinis exercitato maxima
artium alimentis nutriendum tradidit. Quo au-
tem modo virum hunc nactus fuerit non erit abs re
credere. Barbari Damascenorum excursionem in
viciis loca facta Christianos complures in præ-
cipuum abegerant, quos partim venales emptoribus
proponebant, partim gladio ad exitium petebant.
Ab horum sorte fuit vir quidam ab Italia abactus
(Cosmas nomen erat) qui internam mentis con-
suetudinem sanè diuinam tum honestate vultus tum
sæpe profitebatur namque disciplinam monasti-
cæ referebat. Huic certatim omnes, qui ad mortem
proponebantur, demisso corporis habitu supplicabāt,
vt sua intercessione Deum sibi conciliaret. Id vbi ani-
mæ intercesserunt Barbari, destinatos morte supplicare
non tam bene honesteq; morato, accesserunt, & cuius
auctoritatis esset, interrogarunt.
Nõ sum, inquit, sacerdotio initiatus ne-
que aliqua dignitate functus, sed inutilis monachus
philosophiæ professor, non nostræ tantum qua in
cognitione amorq; perducimur, sed eius etiã
ab exteris sapiētibus tradita summo apud mū-
dum in honore est. Hęc vt loquutus est,
lachrymarum effudit.

Damasceni
ortus ac ba-
ptismus.

Cosmas mo-
nachus Io-
hannis præ-
ceptor.

Non.

Non procul stabat Iohannis pater, qui viso viro sic lachrymante calamitosum cōsolaturus accessit, & ait: Homo Dei, quid est quod huius mundi amissionem tantis lachrymis prosequeris, cui iā pridem, quantum ex habitu coniectare licet, renunciasti? At monachus: Non huius, inquit, vitę amissionem deploro, sum enim, vt dixisti, mūdo mortuus: sed hoc vnum me affligit maximē, quod cum omnium artium disciplinis imbutus sim, & instructi ssimā eruditionis supellectilem multis mihi sudoribus comparauerim, hætenus mihi denegatū sit, vt per philosophiam filium mihi similem generem, quod rea illa philosophorum progenies semper in me conferuetur. His auditis Iohannis pater, qui thesaurū magna auiditate desiderabat, concione gressu ad Saracenorū principem cucurrit, eiusque prouolutus pedibus Cosmam illum *χόσμον* & oratione expetiit: statimque voti cōpos factus virum illum domum suam reduxit tantaque beneuolētia recepit, vt maiori non posset. Cumque illum rerum omnium suarum participem fecisset, petiit ab eo vt filij sui curam susciperet & omnium disciplinarum cognitione diligenter instrueret. Erat illi præterea alius quidā egregia indole adolescens quem tunc adhuc corpore pupillum, Cosmam nomine, Hierosolymis pulsum in filium adoptauerat, qui comuni & mensa & præceptore cū Iohāne fruebatur. Itaque monachus is tanquam alter Midas ingentibus potitus thesauris alacritate incredibili ad opus ferebatur, & vtrumque breui temporis spatium tam exactē omnibus disciplinis imbuit: vt ferē nihil quod ad cuiusvis scientiæ perfectionē requiritur, in ijs desiderari posset. Nam cum ingenij felicitate studijque pertinacia quidquid in grammatica

Cosmas hic
Hierosolymita-
nus.

diabliticisq; difficile est, superassent: protinus
mentem philosophiā ita complexi sunt, vt omni-
bus animi perturbationibus sedatis, admirabilem
quendam de se mentis splēdorem præberent. Inde
in naturæ candorem aliorū oculis vix tolerabilem,
itaquam perspicaces aquilę intenderunt. Arithme-
ticam autem proportiones nō minū felicitē quā
Pythagoras vel Diophantes ipse affecuti sunt. Geo-
metricam ita edocti sunt vt Enclidi non cederent.

Nullam item quanto calluerint artificio, carmina
et hymni liquidō testantur. Denique quan-
tum Iohannes in syderum scientia valuerit, ex his
re scriptis luce meridiana clarius apparet. Tam-
en quis non iure illius in diuinis literis studium
admiratur? quis pro dignitate diligentiam, quis e-
tiam commendare poterit?

Sed illa quamuis magna sint admiratione digna,
tamen est, quod tanta scientiæ magnitu-
dine non modō inflatus non fuerit, sed potius ani-
mum tantō submissius depresserit, quantō altiūs
et cogitatione in sublime tendebat. Etenim
quodam animi in mundum propensione non
atque cum nauigio aliquo adhuc ipse innata-
re, cupiebat hanc quoque mundi nauem abijcere,
propreque affectionis vestes omninō exuere, sicq;
sola mente in pelagus se cōijcere, atque in fundum
illius usque penetrare, vt ingentis pretij margari-
tam illic reconditum inueniret. Hac igitur cupidi-
tate sagrans, ad imum vsque gurgitem se demitte-
bat, nec eruditionis nomine tumorem vllum con-
tribuit, verū per arcanæ sapientiæ amorem sese
extremabat.

Hæc itaque disciplinis cū Iohanne rōm Cosma
magis, magister ad pueri patrem accessit, aitque:
H h En quod

Damasceni
humilitas.

En quod tanta auiditate cupiebas plene conseru
es. Pueri enim & ingenij magnitudine & imp
laboribus eò eruditionis euecti sunt, vt iam me
tecellere videantur. Quocircà cum nulli tam
deinceps vsui esse queam, superest vt mihi me
perfoluas, hoc est, vt per te mihi in monachatu
nobium abire atque illic supremam sapiētiam
te inuestigare liceat.

Hanc Philosophi orationē pater Iohannes
uis illibenter in aures admitteret, nē tamen
pro tam præclara opera mercedem rependeret
plissimo instructū viatico in pace dimisit. De
tem ad Lauram, quæ in Sabæ solitudine sita
fectus, illicquē ad supremum vitæ diem con
tus ad ipsammet sapiētiam, hoc est, ad Deum
grauit. Simul etiam e viuis excessit Iohannes

Iohannes à
Saracenorū
principe di
gnitate or
natur.

Leonis Ico
nomachi fu
xon.

At verò Saracenorum princeps Iohannem
primarij consiliarij dignitate inuitum & de
tumque reluctante coornauit. Gubernabat
poris Romanum imperiū Leo Isauricus, qu
quam belluino furore cum in Christiana
cultores, tum verò in venerandas imagines
bat, & tyrannica impietate Ecclesiæ coercen
leo rapiens & rugiens laniabat. Ibi tum
audita Leonis insania omnia eruditionis
instrumenta expediuit: atq; Dei verbum, vt
ritus gladium incidendi facultate præditum
rinæ illius mentis dogma tanquam caput
dum, obiecit. Ad orthodoxos itaque libellat
lares insigni eruditione refertos pro venerand
imaginum honore destinauit: omniq; rati
studio nouus veritatis pugil in id incubuit
quissimam Patrum traditionem per totum
rum orbem sanctam rectam conseruaret.

hoy di dH

Quod, ut ab Imperatore Leone compertum est, multis continuò nonnullis, qui eadem secū mentis laborabant, id negotij ipsi dedit, ut quavis ratione epistolam aliquam Iohannis manu excipere nanciscerentur. Factum est haud oscitanter quibusdam scelerum propugnatoribus quod impetratum fuerat; & epistola Imperatori tradita. Quam Leo accitis ex toto regno notarijs scribens, iussit ut omnes ingenij vires intendere, quò singulari artificio ipsius Iohannis characteres exprimerent imitarèturque, ne vlla omnium litterarum differètia inueniri posset. Cùm igitur scribendi peritissimos nactus esset, tum decessit, ut epistolam tanquam ex Iohannis personam ipsam impium Imperatorem scriptam exaratus hęc esset sententia: Saluę Imperator, Matris hoc nomine gratulor, quòd eandem nobiscum teneas, tuęque Celsitudinẽ honorẽ, quem tribuo: eaque de causa illud tibi significo, vnde hac nostrã exiguo Agarenorũ praesidio munusculo ferẽ negotio obtineri posse. Quare per te obtestor, ut tam preclaram occasionem nõ negligas, sed ingenti strenuaq; manu huc quamprimum aduenias. Ad id enim ipse quoq; non mediocrem afferã, quandoquidẽ & vrbs & regio vniuersa mea penẽ potestate sita est. Hac epistola cõpuncta ex eadẽ animi perversitate, impius ille alter Damascenorũ principem hoc exẽplo confectum nihil sanẽ pace atq; amicitia stabili in hac re conuenari excogitari possit, tũ nihil antiquius quam iclũ semel amicitiaẽ foedus ad extremũ periculuũ firmũ inuolatumq; conseruare. Quare quicquid sub tua ditione Christianus crebris litteris incitare non desinat, ut violato pacis foedere

Leonis
fraus.

Imperato-
ris Leonis
falsa & frau-
dulenta Epi-
stola ad Da-
mascenorũ
principem.

Item altera
eiusdem.

Hh 2 dere

dere per summum scelus urbem tuam (ad quæ presentem opem suam pollicetur) in potestate meâ redigam, nolui tantam perfidiam te celare, ut rassis fides apud me parùm sancta videatur. itaque vnâ ex ipsius ad me datis epistolis, eius improbitatem ac fraudem eius optimè peripetere habere poteris.

His literis acceptis Barbarus Iohannem fraudulentamque ei epistolam ostendit. Quæ lecta Iohannes characteres suis quidem similes cōfessus est, se tamen literarum argumentum rere, imò huiusmodi quicquam ne in mentem vnquam sibi venisse testatur est. Verum Christi inimicus princeps nullam Iohannis mentionem admittens iniquū facinus imperavit.

Amputatur
S. Iohāni dextera.

nulla mora interposita dexteram Iohanni amputari iussit. Cumque ille breuē aliquod tempus pro di sui causa multis ab eo precibus peteret, furore ebrius postulata reiecit, & dexteram quæ aliquoties Imperatoris impietate profusa excindi iussit, excisamque in foro ad terrorem pendit iussit.

Suspenditur
dextera in
foro.

Cum autem dies in occasum tenderet ac tyranni indignationem sedatam atque compositam esse conijceret, supplicibus ab eo precibus petijt vt suspensam in aere manum sibi donatam doloris acrimoniam & acerbitatis aculeos quæ id ipsum vehementiores esse dicebat, non vitare posset. His precibus cessit barbarus, manus viro iusto restitui iussit. Quæ accepta ille ex domo quod domi habebat, ingressus, prono corpore imaginem quæ Dei genitricis effigiem gerebat, uoluit excisam manum pristinx suæ committere admouit: & intimo pectore ingemiscens pro-

illam illam ad misericordiam Dominam exorare cepit, ut manum, quæ pro Dei & Sanctorum honore strenuè certauerat, restitueret. Cumque vir solus prolixis precibus nõ sine lachrymis oraret, tantum lascitudine oppressus in somnum incidit.

Est autem in somnis constitutus vidit genitricis imaginem placidis lætisque oculis ipsum intuen-
temque: Ecce sanitati manus tua restituta est: nunc igitur sine mora eam alacriter aduersus gra-
tiam ubique impietatem exerce.

Espergefactus igitur vir sanctus, cum excisam manum sanatam contemplaretur, incredibili gau-
dio exultans manus in altum extulit, totamque il-
lam noctem ad grati animi significationem cum v-
triusque familia in precibus & canticis & hymnis
cepit. Hec autem tanta animorum exultatio & con-
stantis iubilatio cum ad vicinos & qui in orbem ha-
bitabant, sese diffunderet, factum est ut quidam ex
tribus inimicis Saracenis principem suum adirēt,
Iohanni minimè dexteram amputatam, sed ser-
uam alicui, qui benevolentia erga eum ductus
supra domini loco huic supplicio exposuisset
dicerent: eos autem, quibus huiusmodi exectio im-
posita fuisset, pecunijs corruptos poenam in alium
transulisse. En enim, dicebant, Iohannes domi-
natus tanto se iubilo oblectat, ac si nuptiale festum
celebraret.

Hoc nuncio allato statim Iohannes accersitur, qui
excisam dexteram exhibere iussus, eam certo Dei
meritis consilio ac prouidentia sibi restitutam esse,
sua quadam excisionis in ea clarissimè elucente,
monstrauit. Tum Barbarus miraculo rei stupefa-
ctus: Quisnam, inquit, te in sanitatem asseruit? &
quæ sanam quæso medicamenta imposuit? Et Iohan-

Restituitur
ei manus di-
uinitus.

nes clara & ingenti voce miraculum prædicat
Dominus meus, inquit, Iesus omnipotens me
in sanitate me vindicauit. Ad hæc Barbarus: Quo-
tum coniectura assequor, ô homo, in fons hinc
plicium passus es: ac propterea id nobis ignoscimus
lim, quod præcipiti atque inconsiderata sententia
tibi intulimus. Tu verò pristinum munus admodum
bis, principemque inter consiliarios nostrorum
obtimebis. At Iohannes mox humi prostratus
nusque per diu iacens, ut aliam sibi viam meli-
cundiorum optabilioremque ingredi permitteret
stanter rogauit. Contra verò Barbarus hanc
testatem præcisè negabat. Eratque cernere tantum
gladiatores quosdam, Barbarum & virum
pugnantes. Ille enim multis mundi vinculis
nem coercere cõtendebat: hic contra magnum
ac studium adhibebat, ut ea perumperet, et
gelicis in sublimem pennis volaret. At verò
to tandem cum preconio vincit gladiator
omnesque aduersarij illecebras tanquam pa-
rum sagittas ducit, victorque discedit.

Damasceno
rū princeps
viso mira-
culo restitu-
ta manus si-
bi ignosci
petit.

Iohannes
omnia sua
pauperibus
distribuit, &
monasteriū
petit.

Tum verò nouo perfusus gaudio cõfessus
omnibus in pauperes, captiuos, seruos suorum
etiam libertate donauerat) & cognatos distri-
quemadmodum ex matris suæ vterò nudus ex-
sic etiam, necessarijs indumentis exceptis, in
mundo excelsit. Et quidẽ Hierosolymam pro-
cũ in his venerandis locis adorationis mon-
par erat, perfunctus fuisset, tanquam ceruus
siti flagrans in solitudinem contendit, com-
socium non itineris dumtaxat, sed institutum
Cosmam habens, qui eandem cum ipso educa-
nem ac disciplinam habuerat. Itaque Iohannes
bæ Lauram diuinum planè monasterium rep-

ad hostis pedes sese abiecit, maiorem in modum
 colorans ut se in ouium earum, quæ illic verfaban-
 tur numerum adscriberet. Quæ quidem re ouilis
 profectus mirificè exhilaratus, eum suscepit & tan-
 tum Domino gratia præuētum beatum prædicauit.
 Cuius propter vitæ splendorem doctrinæque præ-
 stantiam nouitium illum vni ex magnis senibus,
 cuius ductu ac magisterio per Dei viam sine vlllo
 vni uincederet, committere conaretur, ille quam-
 uis in omni virtutum genere maximè insignis, regen-
 dario viro, tantaque eruditionis gloria prædico-
 narym se esse affirmauit. Hoc igitur prætermis-
 sissimè alterum & tertium ad se vocauit: sed
 amens ad vnum Iohannis instituendi curam depre-
 catus: atque à se reiecerunt. Tandem post mul-
 tum quidam morū grauitate ac doctrina præ-
 stantissimus prompto alacriq̃ue animo, promptum & a-
 ccuratum Iohannem suscepit: & diuturno temporis
 spatio per omne tentationis & experimenti genus
 eum perduxit. Iohannes verò nequaquam se in-
 rebellem, nequaquam rebellem, præbebat, sed quid-
 am imperatū esset sine vlla reculatione aut mur-
 murare obibat.
 Atque ut senex pugilem suum maioribus obedi-
 entiam certaminibus assuefaceret, quid comminisci-
 per multas sportas, quas pro opere habebant, in-
 sum collectis hoc prætextu vitur Iohannem sic
 loquens: Audiui, fili, sportas Damasci cariū,
 in Palæstina partibus vendi. Multis porrò, ut
 rebus indigemus. His itaque acceptis, illuc,
 quam celerrimè poteris proficiscere, neque vel o-
 mni quidem minoris eas vende, quàm tibi impero.
 tuam porrò duplo quàm par erat, maius ipsi
 præbebat. Hinc imperio minimè aduersatus est,
 Hh 4 nec

Suscipitur in monasterio.

Egregia Iohannis obedientia & humilitas.

nec imperantis sermonem sibi discutiendum putavit: sed obedientia tãquã alis quibusdam inuictus, huiusmodi fascem in humeros tollit ac Damascum petit. Qua in vrbe qui prius insignis & clarus erat, laceris indutus vestibus & squalore oblecturum peragrabat vt sportas suas venderet. Cum autem tur nimium eas æstimaret omnium probis & contumelijs exagitatus nihil præter sui risum accipiebat. Vnus autem ex ijs, qui quondam illi ad hanc dignitate cõstituto seruiuerat, in cognitionem veniẽs grauiissimo sanè dolore saucius quod tanta aliquando claritate & honore cõspicuum tremamacie & squalore horrido confectum videret, tãquã ignotus accedens sportas emittendoque, quod ab illo postulatum erat, pretio commisit. Quo accepto generosus ille vir victoriam iusdam instar, humi prostrato aduersario, hanc inanem gloriã ac superbiã tentatione deuertit.

Enimuerò Iohanni monachus quidam viciarius rat qui terrestrem peregrinationem cum ceteris in micilio commutarat. Is autem carnalem vitam reliquerat, qui huiusmodi calamitate profraternali mortem impatiẽtissimo animo susceperat. Cumque Iohannes illum consolaretur & lenibus varijs à mœrore & nimio luctu reuocaret, tãquã rēderet, is qui in luctu versabatur, summissis precibus ab eo precibus petere cœpit, vt aliquod carmen recreandi animi causa conderet. Cuius precibus Iohannes senis mādaturum pertimesceret, modo eius petitioni morem gerere voluit. Tandem verò importunis precibus expugnatus præcipue rem istam se arcanam habiturum promittente, hanc nes carmen modulari cœpit, quod ad hanc

Egregia tanti viri obedientia.

dem omnium cātu celebrabatur, nimirum *Vanitas*
humana. Aberat autem tunc quidem à cella
 sed postea superueniens cum modulatum il-
 lus carminis sonum foris audiret, ingenti cum ira
 irrumpebat: Siccinè, ait, veterum tuarū pol-
 lutionum oblitus, pro eo quòd in luctu & mœ-
 stitia versari debebas, diffusus gaudio sedes, & de-
 locas ex cantu captas? Hęc dicens simulque excusa-
 tionem omnem, quam Iohannes adferebat, reijciēs,
 eum à cella exturbavit. Tùm verò vir sanctus,
 graviori, quàm is qui fratrem amiserat, luctu op-
 pressus animum in omnes partes versabat quomo-
 do senem sibi conciliaret. Tandem ad alios quos re-
 ligio virtute superiores esse norat, accedit, eosque
 consolandum senis illius animum deprecatores
 abierunt illi sed senem illū inexorabilem
 inueniunt. Cumque quisquam ex illis diceret: Li-
 bertati quidem aliud ei, qui peccauit, obedientiæ
 mandatum iniungere, nullo tamè modo à tuo con-
 uerſio remouere, ille respondit: Hoc mandatum
 illi, siquidem inobediētiæ veniam dari sibi cu-
 ra, constituo, vt Lauræ ambitum peragens suapte
 monasticarum cellarum sordes atque excre-
 scentia purget. Hęc illi vt audierunt pudore suffusi
 recesserunt, senis illius rigiditatem ac du-
 riciam ad stuporem vsq; mirantes. Quibus cum Io-
 hannes occurrisset, patris de se sententiam sciscita-
 uit. Illi autem tantam senis acerbicatem esse re-
 ceperunt vt ea ipsis stuporem cōmoueret, seque,
 vt ipsius sententiam exponerent, pudore quodam
 turbati. At ille etiam atque etiam, vt eam aperi-
 re petebat. Cuius precibus cōmoti turpem illam
 purgationem commemorant. Qua audita, præter
 eorum expectationem, maximoperè dele-

H h s status,

En ve vir san-
 ctus à sen-
 excrucatur.

Vide mirabilem tantiviri humilitatem.

Status, hoc sibi facile ac perquam iucundum esse adseruit. Confestim itaque conquisitis instrumentis ad repurgandas faeces accommodatis, ad illius cellam, cui senis vicinus erat, accedit, eamque ingressus, manus illas, quas prius multis suauibus vnguentis perfuderat, contaminare cepit, dexteramque illam à Deo curatam (ò singularem viri humilitatem) coeno ac stercore conspergit. At senes compta Iohannis ingenti obsequendi promptitudine, mox aduolans ipsum amplexus est, atque de collo pendens, manusque & oculos atque humeros osculans, ait: O quantum beatae obedientiae & humilitatis pugilem in Christo genui. Iohannes autem ex senis verbis rubore affectus pronasque, pauimentumque lachrymis rigabat. Non enim parentis sermonibus inflabatur, nec ad senis carmina intumescere, sed amplius depressus animam suam quam maximè conterebat.

Beati virgo apparet seni in somnis.

Non multum temporis intercessit, cum senis in somnis illa omnium laude celebratissima & purissima virgo apparet, aitque ad eum: Ecquid fontem eum obstruxisti, qui tam suauem tamque limpidum ac copiosum & nectareum laticem profunderet? Fontem fluere sine. Fluet enim vberibus in vniuersum terrarum orbem peragrabit, haereticis maria operiet, eaque in admirandam dulcedinem conuertet. Manè itaque is qui hoc arcanum accipere Iohannem accersens, quæ à gloriosa Dei genitrice audierat, ei exposuit, atque ut ingentem pietatis meditationem quam corde perceperat, libenter eruclaret, hortatus est: sibi que ignosci periculum quod pro sua (vt dicebat) rusticitate illi impimento fuisset.

Ab eo itaque tempore Iohannes diuino...

multiplicatus, eos omni eruditione ac pietate refertos
 edidit libros, qui tantæ omnibus admirationi sunt.
 Porro ad huiusmodi labores hortatoré & extimu-
 lantem egregiū habebat Cosmam, qui propter sin-
 gularē eruditiōnem ac prudentiam à Hieroso-
 lymitano Patriarcha ad Maium Episcopatum vi-
 catus est. Iohannes verò ab eodem Hierosoly-
 mitanæ ecclesiæ gubernatore ad Presbyterij digni-
 tatem vocatus quia sapientiæ amore incredibili ar-
 det, gratissima illi solitudinis requie concessa,
 permillum, ut quos iā antè magno studio ac labore
 codices elaborauerat, ad incudē reuocaret. Et sanè
 quous in ipsius lucubrationes cum iudicio incu-
 derent, speculationū altitudinē ac dictionis elegan-
 tiam cū admirabili grauitate cōiunctam faciliè per-
 cipiet. Iam verò ipse pro pietatē zelū, quis nō ex
 nobis monumētis contemplantur, quonamque pa-
 tris sapientiæ diuitias cunctis distribuerit? Ipsū
 tamē diuinus zelus eō impulit, ut supra leges diui-
 nas pugnas, è Damasco prius, ac postea è Palæstina,
 qui diuinas imagines in vrbe Constantinopoli-
 tana euertebāt, contumelijsq; afficiebāt, impeteret.
 Quis quidē nomine ille quoque magnæ vrbs alum-
 nus, qui idem cum primo martyre nomen habebat,
 cuiusque, ut ille pro Christo, sic pro ipsius imagine,
 in cælum ascendit, diuinum virū ac diuini-
 tatis appellat. Quamuis autē summo sacerdo-
 tibus imitatus non fuerit, martyrij tamē corona cin-
 ctus peripicere licet, utpotē qui propter pietatis
 religionis defensionem dextera manu priuatus
 fuit. Cū igitur ad hunc modū religiosæ vitæ cur-
 sulū confecisset, tandem vinculis mortalitatis so-
 lutus ad Christū migravit, quē nunc non in effigie,
 sed facie ad faciem æternū beatus contempletur.

VITA

Iohānes na-
 uat operam
 conscriben-
 dis libris.

Iohānes or-
 dinatur Pre-
 sbyter.

Is fuit Ste-
 phanus io-
 nior.